Autistični pejzaži

Vanja Babić

Cjelokupni opus Pauline Jazvić moguće je podijeliti na dva dijela. Radi se, naime, o umjetnici koja već od svojih najranijih umjetničkih početaka s prijelaza prošloga u aktualno stoljeće podjednaku pozornost pridaje kako slikanju tako i osmišljavanju promatračima nerijetko intrigantnih objekata odnosno instalacija. Pritom odmah valja napomenuti kako spomenuta podjela nipošto ne nadilazi striktne medijsko-izvedbene okvire; Paulinine slike i njezini trodimenzionalni radovi dolaze kao plod jedinstvene umjetničke poetike te im stoga nije moguće pristupati nikako drukčije nego kao koherentnoj i autorski posve autentičnoj cjelini. U središtu umjetničinih promišljanja uvijek se nalazi životna stvarnost, ponajprije osobna ili intimna, ali također i globalna. U svakom slučaju, nipošto nije pretjerano ustvrditi kako Paulininu umjetnost karakteriziraju dojmljivi, katkada karikaturalni te ironijom – u nekim primjerima čak i crnim humorom – prožeti komentari doživljene odnosno proživljene svakodnevice, pri čemu nemalu ulogu ima i njezino nadasve lucidno poigravanje s osobnom simbolikom.

Svoj najnoviji slikarski ciklus Paulina je naslovila *Autistični pejzaži*. Naslov je, dakako, simboličan odnosno metaforičan te će kao takav predstavljati sugestivan uvod u sadržaje prožete svojevrsnim nadrealno-egzistenci-jalističkim ugođajima. Paulinini likovi na njezinim najnovijim slikama bez iznimke su otuđeni, uglavnom ih zatičemo u apsurdnim pozama, položajima i situacijama, a mjesta uprizorenih radnji varirat će od interijera do eksterijera, vješto sugeriranih posredstvom za u tu svrhu tek najnužnijih ploha i linija. Paulina nam, zapravo, na duhovit način vizualizira svoje vlastite nade i strahove, ali također i dojmove o svijetu u kakvom smo trenutno prisiljeni obitavati.

Na izložbi je tako zastupljena i slika s prikazom dvojice muškaraca – lijevi će biti sveden tek na akromatsku siluetu (možda sjenu onoga desnoga?) – koji s glavama posve zabijenim u plastične prometne čunjeve apatično i posve besciljno stoje uz kolnik. Oni, dakako, nisu u mogućnosti razaznati ništa oko sebe, pa tako niti veliki reklamni pano s kutijom za šibice te adekvatnim natpisom „playing with matches". Nedvojbeno se radi o gorkim humorom prožetom, diskretnom, ali istodobno i nedvosmisleno iskazanom komentaru na trenutnu, nimalo ružičastu, svjetsku situaciju.

Jedna pak slika donosi nadrealan prikaz žene što lebdi u od bilo kakvih sadržaja gotovo posve ispražnjenoj sobi. Sa stropa tek visi luster prljavo bijele boje, a na zidu se još nalazi i slikarski okvir čiji je sadržaj sveden na jednu omanju crvenu točku te ispod nje sitnim slovima ispisanu riječ „art". Lebdi li to umjetnost u zrakopraznom prostoru vlastitih nerealnih iluzija? Nadrealan prizor moguće je interpretirati i kao svojevrsnu vizualizaciju neurotičnih situacija do kojih nužno dolazi ukoliko se umjetnosti pristupa na licemjerno uzvišen, a u osnovi omalovažavajući način.

Umjetnici neće, dakako, promaknuti niti famozni muško-ženski odnosi, kojima pristupa na duhovit, ironično-nepretenciozan te uvelike bizaran način. Ona, naime, muškarca i ženu prikazuje samo od struka naniže – u hlačama odnosno suknji – postavljajući ih u položaj frontalne konfrontacije. Tamo gdje bi trebao doći muški ili ženski torzo, nalazi se, dakle, prikaz nogu koje pripadaju suprotnome spolu. Ili možda ipak rodu? A postoji i skučeni prostor između njih, svojevrsna „ničija zemlja". Na ovoj se slici, dakle, Paulina uspješno i na sebi svojstveno ironičan način dotiče ne samo muško-ženskih odnosa, već i od strane brojnih umjetnika i umjetnica trenutno obilato eksploatirane rodno-identitetske proble-matike.

Jedna od slika prikazuje (žensku?) osobu kako sjedi u modernistički dizajniranoj stolici lica posve zaklonjena rastvorenim novinama. I ona kao da, zajedno sa svojom stolicom, lebdi u nedefiniranom zrakopraznom prostoru. Novi ne će umjesto teksta, a samim time i sadržaja, uzduž svojih stranica imati aplicirane sivkasto-plave odnosno crne krugove. Ili je možda ipak riječ o rupama? O svojevrsnim špijunkama što bespovratno gutaju tekst, istodobno nas vabeći da kroz njih počnemo sagledavati neku usporednu stvarnost? Onu virtualnu, dakako.

Vjernost umjetničkom poslanju nipošto, međutim, ne smije presahnuti. Tako se možda može tumačiti zagonetna slika s prikazom labuda smještenog u prostor između trosjeda i zida na kojemu visi neka suprematistička slika. Naime, s obzirom na činjenicu da jednom oformljeni labuđi par u pravilu ostaje doživotno zajedno, u Paulininoj interpretaciji labud itekako može predstavljati simbol vjernosti, osobito ukoliko znamo za njezino ranije referiranje na tu temu posredstvom ambijentalne instalacije indikativno naslovljene *Together* forever.

Ovaj bi predgovor možda valjalo završiti entuzijastički, u znaku vjernosti, napose one umjetničke, što će reći bez posrtanja nadomak željena cilja utjelovljena, primjerice, u dugmetu za aktiviranje protupožarnog alarma, ili pak neizvjesnog koketiranja s umiljatošću jedne lisice. Lisičja umiljatost, naime, jedan je od ključnih simptom bjesnila. Ali, možda ga i ne bi trebalo tako završiti. U svijetu Paulinine osobne simbolike ionako su sva tumačenja na neki začudno potentan način legitimna, čak i ona ishitrena.

Bez naziva, 2025., ulje / akrilik / platno, 120x120 cm

Bez naziva, 2025., ulje / akrilik / platno, 120x120 cm

Paulina Jazvić (Zagreb, 1973.) aktivna je na području mode i vizualnih umjetnosti od kraja 1990-ih. Diplomirala je Dizajn odjeće i tekstila na Tekstilno tehnološkom fakultetu u Zagrebu (1995.), te grafiku na Akademiji likovnih umjetnosti u klasi prof. Šuteja u Zagrebu (2001.).
Zaposlena je kao redovna profesorica na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, u Zavodu za dizajn i projektiranje tekstila i odjeće, na kolegijima Kreiranje odjeće i Modna ilustracija na preddiplomskom i diplomskom studiju.
Članica je HDLU–a.
Dobitnica je 9 nagrada te je izlagala na oko 100 izložbi u zemlji i inozemstvu. Izlagala je u Muzeju suvremene umjetnosti Zagreb, Muzeju za umjetnost i obrt ,Laubi kući za ljude i umjetnost, FIAC….
Izražava se u medijima slikarstva i instalacija.

Nakladnik: Gradski muzej Nova Gradiška / Za nakladnika: Jelena Kovre / Autor izložbe: Miroslav Pišonić / Postav izložbe: Miroslav Pišonić / Tehnički postav: Ivica Brtan / Tekst kataloga: Vanja Babić / Grafičko oblikovanje: Miroslav Pišonić / Tisak: Ensody / Naklada: 150 primjeraka

Na naslovnici (detalj): Playing With Matches, 2025., ulje / akrilik / platno,120x120 cm

Funded by
the European Union
NextGenerationEU

Produkcija radova je realizirana u sklopu istraživačkog projekta Interdisciplinarne metodološke i umjetničke perspektive u suvremenim istraživanjima dizajna tekstila i tekstilne umjetnosti . IMPUP-TEX , voditeljice izv. prof. art. Josipe Štefanec (Sveučilište u Zagrebu Tekstilno-tehnološki fakultet).

Izložbu omogućili: Ministarstvo kulture i medija RH i Grad Nova Gradiška.

Newspaper, 2025., ulje / akrilik / platno, 120x120 cm

Tiha anomalija, 2025., ulje / akrilik / platno, 120x120 cm

Paulina Jazvić

Autistični pejzaži

Trg kralja Tomislava 7
Nova Gradiška
29. 10. - 20. 11. 2026.
Otvorenje izložbe je 29. listopada, u 19 sati.

GMNG
Gradski muzej Nova Gradiška